

L'encanteri

Semblava que es feia de nit abans d'hora. Els pocs comerços que quedaven oberts anaven abaixant les persianes. La llum dels fanals anaven desplaçant totes les resplendors diürnes que quedaven. De mica en mica la poca gent que quedava pel carrer s'anava amagant en els seus caus. Tot s'anava fent petit i silenciós.

Aquell poble tenia un carrer llarg i prou recte, que l'entravessava d'una punta a l'altre fins arribar a l'església. Allà torcia cap a la dreta i quasi perpendicularment arribava a una entrada que de lluny, no semblava que et portes a un Castell. Continuant cap amunt al final d'una lleugera pujada, et deixava veure que l'infinit començava en aquell punt llunyà.

Passejant, tot i l'hora crepuscular i la mitja fred que feia, cridava l'atenció a l'inici d'aquell carrer, una llum tènue ataronjada que s'escolava per una petita finestra d'un comerç de recent obertura. A dintre ja no hi havia ningú, però segurament havien pensat que fora bo no deixar del tot a les fosques, aquell recinte envoltat d'atuell i mercaderies curiosament ben disposades, on la majoria eren, llibres. El silenci omplia l'estança. De tant en tant el cruixir de l'ànima d'uns mobles envellits i curiosament decorats, trencava aquell mutisme. Un rellotge de pèndola aparentment envellit, amb una carcassa allargassada donava cabuda a unes llargues varetes, que impassibles s'anaven movent lentament, deixant anar un so compassat que t'acompanyava en aquells moments tan solitaris.

Arribaren les dotze, i quan les dues busques s'ajuntaven en el zenit ... es va iniciar la màgia.

A poc a poc començant per les diferents prestatgeries superiors, els llibres la majoria disposats verticalment van anar obrint-se i d'ells sortien animosament unes petites càpsules que de prop es veia que eren paraules. Un murmuri cada vegada més ensordidor, com si ens apropéssim a un eixam d'abelles, o com la remor d'aquell mateix carrer, els dijous dia de mercat a l'hora del migdia, anava agafant protagonisme.

Les paraules conversen animadament les unes amb les altres. Han passat moltes hores formant part d'un text on un dia un escriptor les va ajuntar. Ara a la nit serà l'hora d'anar a conèixer altres mons. Van recorrent els diferents prestatges i es van saludant. Unes fan amistat amb les altres i comenten com ha anat el dia. A poc a poc s'asseuen tranquil·lament, prenent un te que «Cuina», s'ha apressat a preparar. I, comencen la tertúlia.

– Avui ens han fullejat uns quants visitants – diu «Vigilant» – Les pàgines més visitades sempre són el pròleg, l'índex i sobretot la contraportada – diu «Observadora» – Doncs avui ningú no m'ha visitat, i mira que la nit abans, vaig deixar que el meu llibre sortís una mica del prestatge – va dir amb veu trista «Invisible» – Cada matí la mestressa, el primer que fa és netejar-nos la cara i ens deixa a tots igualats – va apuntar «Endarrerit», que sempre era l'últim en entrar al seu llibre, al matí –

A l'entrada d'aquella botiga hi havia un rètol de fusta que deia Orient – llibreria. Els seus llibres explicaven sobretot coses de llocs llunyans, costums, religions i cultures. A dintre feia una agradable olor que havia després durant hores un tros de fusta encesa de palo santo, que amb el seu fum ajudava a netejar l'energia del recinte i provocava aquella tranquil·litat que t'envaïa en entrar, predisposant-te a veure coses fantàstiques. I continuava la festa.

- Ei!, veniu veniu – crida «Curiositat» – sabeu que he sentit dir aquesta tarda a un visitant, que llibreries com la nostra, ara a prop d'aquí, n'hi ha sis més i una al poble de més avall a tocar del mar. Les hem d'anar a veure! Ha dit que n'hi ha de viatges, d'infants i joves, dues que tenen de tot, una de còmics, fins i tot una esotèrica.

I els va anar explicant, amb tot detall, el que havia sentit, ensenyant-los la situació de les llibreries en un plànol, que s'havia deixat aquell visitant a sobre d'una taula.

– Ho hem d'anar a veure – diu «Aventura» prenent la iniciativa. – Però n'hi ha tantes, que ens podem perdre – va dir «Prudència». De seguida «Organització» va dir: – calma, si som set, proposo anar cada dia de la setmana a una de diferent: El dilluns a La Viatgeria, el dimarts a la de Còmics, el dimecres, a la Rals, el dijous a la Libelista, el divendres a la Cocollona, el dissabte en quedem a casa nostra l'Orient i el diumenge a la Llibooks.

El temps havia passat veloçment, ja començava a clarejar i tot va tornar al seu lloc. Demà, continuaran fent plans.

Es veu que cada nit es produïa aquest fenomen, que els humans no el coneixen perquè a la nit ells dormen i tanquen les botigues, perdent-se aquesta meravella.

I així és com aquest poble anomenat Calonge, amb una marcada estructura medieval, avui en el segle XXI, torna a reviure la vida que va tenir fa molt i molts anys. Perquè tot i no estar escrit enlloc, en l'època de les bruixes i els encanteris, ja havien dit que passaven coses extraordinàries.

Ara uns agosarats llibreters, han sabut retornar aquell esperit que encanta els forasters que, primer atrets per la curiositat i després sorpresos pel que es troben, són envoltats d'un encanteri que els farà tornar i portar a familiars, amics i coneguts, davant la sorpresa dels mateixos vilatans.

Si passeu per Calonge més tard de les 12 de la nit, per aquell carrer llarg i prou recte, tingueu els ulls vius i encuriosits, les orelles en alerta i l'ànima oberta, i les veureu i les sentireu. Vigileu de no trepitjar-les, perquè ara no paren d'anar d'una llibreria a un altre. Estaran... encantades... de veure-us.